

Respons

Algerie: Sikkerhet og terrorisme

- Sikkerhetssituasjon
- Hvilke terrorgrupper finnes i Algerie i dag?
- Hvilke terrorangrep har funnet sted i Algerie de siste årene, og hvem rettes angrepene mot?
- Drives det tvangsrekruttering til terrorgruppene?
- Myndighetenes kontraterrorpolitikk
- Ikke-voldelig salafi-ideologi på fremmarsj

Innledning

Algerie gikk gjennom en borgerkrig på 1990-tallet, hvor ulike væpnede islamistiske grupper var i krig med myndighetene. Et sted mellom 100 000–200 000 mennesker ble drept i denne krigen, som omtales som det «svarte tiåret» i algerisk historie (se Landinfo 2014 for mer informasjon).

Etter at myndighetene vant den væpnede konflikten på slutten av 1990-tallet, har sikkerhet og anti-terrorvirksomhet vært den viktigste prioriteringen for algeriske myndigheter. Den algeriske staten bruker i dag rundt en tredjedel av statsbudsjettet på sikkerhetsrelaterte tiltak. I dag er derfor antall operative terrorceller begrenset i Algerie. Deler av de gjenværende terrorcellene med algerisk opprinnelse (det vil si algerisk lederskap, men nyrekruttering hovedsakelig fra andre land i regionen) opererer ikke lenger *hovedsakelig* inne i Algerie, men i Sahel, i grenseområdene mellom Mali, Niger, Libya og Tunisia. Det er i disse områdene de fleste terrorangrepene har skjedd de siste årene.

Sikkerhetssituasjon

Til tross for at Algerie jevnlig har blitt rammet av terroranslag det siste tiåret, har sikkerhetssituasjonen likevel vært i stadig forbedring fra slutten av 1990-tallet og til i dag. I en fersk rapport om Algerie fra Crisis Group (2015a), omtales sikkerhetsutviklingen i landet etter 1990-tallet som normalisert («a slow return to normalcy»).

Respons Algerie: Sikkerhet og terrorisme

Som følge av en streng kontraterrorpolitikk har de algeriske terrorcellene blitt svekket i omfang og fått en snevrere aksjonsradius i Algerie etter slutten av 1990-tallet. Dette har ført til at de gjenværende jihadist-gruppene har etablert seg i Algeries grenseområder mot Mali, Niger, Libya og Tunisia. Dette har som følge at omfanget av terrorangrep på *algerisk territorium* blir stadig mindre, mens antall angrep har økt *regionalt*.¹ Torelli (2013) beskriver utviklingen slik:

North African jihadism is no longer just an Algerian affair, but has become a transnational phenomenon. Indeed, the new groups operating in the Sahel are made up not only of Algerian fighters, but also combatants from other Maghreb and West African countries.

Sikkerhetsutfordringene i dagens Algerie er ikke utelukkende knyttet til terrorisme, men også til etniske spenninger og kamp om ressurser i Sør-Algerie. I Ghardaïa-regionen i Sahara har etniske spenninger mellom arabere og lokale berbergrupper ført til flere sammenstøt og tap av menneskeliv, i en konflikt som også er knyttet til fordeling av ressurser mellom ulike grupper i den olje- og gassproduserende regionen, og mellom regionen og sentralmyndighetene i Alger (Boukhars 2015c). I området rundt byen In Salah har det vært store protester mot myndighetenes utvinning av skifer-gass, blant annet på grunn av frykt for miljøkonsekvensene ved slik utvinning (Dagens Næringsliv 2015). Konflikter som truer olje- og gassindustrien anses som svært alvorlige i en algerisk kontekst, ettersom petroleumssektoren står for størstedelen av Algeries inntekter. Sviktende olje- og gassinntekter kan føre til økte sosiale spenninger, noe som igjen kan danne grobunn for ekstremisme.

Hvilke terrorgrupper finnes i Algerie i dag?

Under borgerkrigen på 1990-tallet organiserte islamistene seg i ulike organisasjoner, som Den væpnede islamistiske bevegelse (Mouvement Islamique Armé, MIA), Den islamistiske redningsfronten (Armée Islamique du Salut, AIS) og Den væpnede islamistiske gruppen (Groupe Islamique Armé, GIA). Disse terrorgruppene hadde titusener av krigere og aktive støttespillere. Mens MIA og AIS ble oppløst og forsvant, brøt gruppen Salafi-gruppen for preken og kamp (Groupe Salafiste pour la Prédication et le Combat, GSPC) ut av det som var igjen av GIA i 1998. I 2006 byttet GSPC navn til Al-Qaida i det Islamske Maghreb (Al-Qaida au Maghreb Islamique, AQIM).

Følgende væpnede grupper er til stede i Algerie i dag:

- *Al-Qaida i det Islamske Maghreb (AQIM)*. Denne gruppen er det som er igjen etter at Salafi-gruppen for preken og kamp (GSPC) sluttet seg til Al-Qaida i 2006. Gruppen holder hovedsakelig til i Kabyliya-området nordøst i Algerie, samt i ørkenen i Sør-Algerie og i Sahel. Det siste kjente angrepet som AQIM sto bak i Algerie er bakholdsangrepet på en bataljon fra den algeriske hæren i Aïn Defla i juni 2015. De fleste angrepene fra AQIM finner i dag sted *utenfor* Algerie, i Sahel. AQIM er svekket som følge av den franske intervensjonen i Mali, og splittet i ulike fraksjoner.
- *Bevegelsen for enhet og jihad i Vest-Afrika (MUJAO, Mouvement pour l'Unité et le Jihad en Afrique de l'Ouest)*. Gruppen ble etablert i 2011 av en mauritanier, og er

¹ For en beskrivelse av Sahel-regionen (det vil si den bio-geografiske sonen som ligger mellom Sahara i nord og den sudanske savannen i sør), vises det blant annet til rapporten *The Central Sahel – A Perfect Sandstorm* (Crisis Group 2015b).

således ikke en algerisk gruppe per se. Gruppen har imidlertid utført terrorhandlinger inne på algerisk territorium, herunder angrepet på gendarmeriet i Tamanrasset i Sør-Algerie i mars 2012, og bortføringen av tre utenlandske hjelpearbeidere fra Tindouf i april 2012. MUJAO sto også bak bortføringen av syv algeriske diplomater i Gao i Mali i april 2012.

- *Al-Mulathamun-bataljonen*. Dette er en utbrytergruppe fra AQIM (2012), som ledes av Mokthar Belmokthar. En underbataljon ved navn Al-Muwaqqi'in bid-Dam («de som signerer i blod») antas å stå bak angrepet på det delvis Statoil-drevne gassanlegget i In Amenas i 2013. For et par år siden skal gruppen ha slått seg sammen med MUJAO og dannet al-Murabitun («Almoravidene»). Den nye gruppen har, så langt Landinfo kjenner til, utført sine angrep *utenfor* algerisk territorium. Gruppen antas å stå bak angrepet på en militærforlegning i Agadez og på et fransk gassanlegg i Arlit i Niger i 2013, samt terroranslaget mot Radisson-hotellet i Malis hovedstad Bamako i november 2015.
- *Jund al-Khalifa i Algerie (JAK-A)*. Dette er også en utbrytergruppe fra AQIM, som skal ha sluttet seg til Den islamske staten (IS, ofte omtalt som Daesh). Denne gruppen er mest kjent for å ha bortført og drept en fransk turist i Kabyliya-regionen i 2014. Ifølge algeriske myndigheter er denne gruppen i dag nedkjempet av den algeriske hæren, etter at lederen og flere krigere ble drept som følge av myndighetenes svar på drapet på den franske turisten.

Hvilke terrorangrep har funnet sted i Algerie de siste årene, og hvem rettes angrepene mot?

Den massive voldsbruken som preget 1990-tallet er ikke lenger en realitet i Algerie, og myndighetene taler om en «rest-terrorisme» («residual terrorism») (Ghanem-Yazbeck 2015). Myndighetene har imidlertid ikke klart å utrydde all vold, og landet rammes jevnlig av terroristangrep. Under følger en oversikt over de viktigste terrorangrepene som har skjedd de siste årene (Huffington Post Maghreb 2015; Landguiden u.å., RFI 2014; RFI 2015)²:

- Desember 2007: AQIM står bak et dobbelt bombeangrep på UNHCR og forfatningsdomstolen i Alger. Til sammen 72 mennesker blir drept.
- Juni 2009: AQIM dreper 21 polititjenestemenn i et angrep i Bordj Bou Arreridj, 18 mil øst for Alger.
- Juni 2010: AQIM står bak drapet på 11 polititjenestemenn i Sør-Algerie ved grensen til Mali.
- August 2011: AQIM står bak et dobbeltangrep i Tizi Ouzou og Cherchell, hvor til sammen 18 mennesker dør og rundt 50 personer blir skadd.
- Januar 2013: Al-Muwaqqi'in bid-Dam («de som signerer i blod») står bak angrepet på gassanlegget i In Amenas.
- April 2014: AQIM står bak et angrep ved Tizi Ouzou, øst for Alger, hvor 14 soldater blir drept.
- Juli 2014: 7 soldater blir drept når AQIM angriper en militær konvoi ved Sidi Bel Abbès, 45 mil vest for Alger.

² Listen er ikke uttømmende, og inneholder for eksempel ikke informasjon om de mange mindre angrepene på militære kjøretøy eller dødsfall i forbindelse med mindre veibomber.

- September 2014: En fransk turist bortført og drept i Kabylia av Jund al-Khalifa.
- Juni 2015: 9 soldater blir drept i et bakholdsangrep fra AQIM i Aïn Defla, sørvest i landet.

Som det fremgår av oversikten over, har de fleste terrorhandlingene skjedd i den nordøstre delen av Algerie (i Kabylia-fjellene) og i sør, hovedsakelig i grenseområdene mot Tunisia og Libya.

Algeries vestlige regioner (området rundt Oran) har fra 2000-tallet ikke vært utsatt for terroranslag, med unntak av angrepet på en militærkonvoi i Sidi Bel Abbès i 2014, og man regner med at tilstedeværelsen av væpnede grupper i denne regionen er minimal. Alger by har ikke vært rammet av terrorangrep siden 2007. Byen er omringet av politi, og det er systematiske kontroller ved passering inn og ut, og hyppige kontroller inne i selve byen (observasjoner under Landinfos besøk i Alger, januar 2015). De større byene, som Oran og Constantine, regnes generelt også som trygge.

Målene til de «algeriske» terrorgruppene er hovedsakelig myndighetene, og da særlig sikkerhetsstyrkene, samt vestlige interesser (som det franske Arlit-anlegget i Niger) og personer (som den franske turisten som ble drept i Kabylia). Forøvrig peker mange på koblingen som finnes mellom voldelige islamistgrupper og organisert kriminalitet, siden disse gruppene er tungt involvert i smugling av våpen, narkotika, varer og kidnapping av vestlige statsborgere i Sahel-området. Mye av inntektene til terrorgruppene kommer høyst sannsynlig fra slik virksomhet, og det er derfor de ofte omtales som «banditt-jihadister».

Den algeriske sivilbefolkningen er ikke hovedmål for de voldelige gruppene, men de kan bli tilfeldige ofre ved bilbombeangrep eller dersom de havner i skuddlinjen under trefninger mellom terrorister og myndighetene. Gjetere, jegere og andre som beveger seg i områder hvor gruppene opererer, kan uforvarende utløse bomber som terroristene har lagt ut.

Det er også rapportert om at sivilbefolkningen utsettes for pengeutpressing fra «falske» terrornettverk som truer med alvorlige reaksjoner dersom offeret ikke betaler, eller blir stoppet i falske veisperringer. Omfanget av slike trusler er ikke brakt på det rene, og det finnes kun anekdotiske opplysninger om kriminelle som utgir seg for å tilhøre terrornettverk. Sivilbefolkningen kan også bli ofre for bortføringer i visse deler av landet (i Kabylia-regionen øst i landet og i sør, ved grenseområdene til Mali og Libya), men det er likevel først og fremst personer fra Vesten som utsettes for bortføringer med krav om løsepenger.

Drives det tvangsrekruttering til terrorgruppene?

Mange av lederne i de væpnede gruppene er «veteraner» fra den algeriske borgerkrigen og før det fra Afghanistan, hvor de kjempet mot Sovjetunionen. Den forholdsvis beskjedne nyrekrutteringen til gruppene skjer ikke først og fremst i Algerie, men i land som Mali, Niger, Mauritania og Libya, hvor gruppene befinner seg i dag.

Antall krigere i *Algerie* begrenser seg ifølge en godt informert diplomatisk kilde (e-post oktober 2014) til rundt 200 aktive krigere, med 200–300 nære hjelpere. Landinfo kjenner ikke til at det skal foregå tvangsrekruttering til disse gruppene, men det er klart at vanskelige økonomiske forhold og mangel på framtidsutsikter er med på å bidra til at unge gutter lar seg rekruttere til voldelige grupper, en særlig viktig faktor i Sahel, hvor levestandarden er svært lav. Den anerkjente Sahel-forskeren Anouar Boukhars skriver følgende om rekruttering til (voldelige) islamistiske grupper i Sahel:

Respons Algerie: Sikkerhet og terrorisme

Experience suggests that the drivers of violent extremism are multilayered and have many overlapping causes. This makes it hard to determine which push factors (bad governance, government repression, social fragmentation, political and economic marginalisation of peripheral areas, cultural threat perceptions) or pull factors (appeal of a radical guru, extremist networks, personal bonds, etc.) drive individuals or groups to support radical ideas or join violent extremist organizations. Usually, it is a combination of both. Contextual conditions such as poverty, relative deprivation, endemic corruption, and historical abuse influence trajectories to violent extremism (Boukhars 2015b, s. 4).

Myndighetenes kontraterrorpolitikk

Som nevnt innledningsvis, er sikkerhet og kontraterrorisme algeriske myndigheters viktigste prioritering, og sikkerhet trumfer alle andre hensyn. Dette innebærer blant annet at de algeriske sikkerhetsstyrkene og etterretningstjenesten har svært gode ressurser. Ifølge Ghanem-Yazbeck (2015) har Algerie 209 000 politifolk i tjeneste, for en befolkning på 39 millioner. Hæren, som komparativt med andre land i regionen er godt trent og utstyrt, består av 150 000 aktive soldater, og enda flere i reserve (Torelli 2013). For å hindre terroranslag på eget territorium, har Algerie stengt alle grenser, med unntak av den mot Tunisia, og definert dem som militære soner hvor man må ha spesiell sikkerhetsklarering for å få adgang.

Som et ledd i å styrke kontraterrorismen har politi- og sikkerhetsstyrker fått utvidede fullmakter til å bekjempe terrorvirksomhet. Dersom terrorister blir tatt med våpen i hånd, blir de drept på stedet av algeriske myndigheter. 190 jihadister ble ifølge Ghanem-Yazbeck (2015) drept av algeriske myndigheter bare i Kabylia-området i 2013.

Personer som mistenkes for å planlegge terrorvirksomhet, kan anholdes, avhøres og straffes utenfor det ordinære rettssystemet, uten at allmennheten kjenner til hva som skjer (algerisk advokat, møte i Alger januar 2015). Selv om en velinformert kilde i Algerie (internasjonal organisasjon, telefonsamtale mai 2014 og møte i Alger januar 2015) opplyste at rettssikkerheten for mistenkte terrorister har blitt bedre de siste årene, innebærer mangel på åpenhet rundt disse spørsmålene fra algeriske myndigheters side at man må anta at det begås brudd på rettssikkerheten i saker som er knyttet til terrorisme og rikets sikkerhet i Algerie.

Fokuset på sikkerhet som overordnet prioritet har en folkelig forankring i Algerie. Ifølge Ghanem-Yazbeck (2015) har minnene fra borgerkrigen satt dype spor i den algeriske befolkningen, som frykter at sikkerhetssituasjonen skal forverre seg på nytt. Da president Bouteflika ble gjenvalgt til sitt fjerde presidentmandat i 2014, var hans slagord «Sikkerhet og kontinuitet»:

This rhetoric is built on the supposition that Bouteflika and the military are the devoted guardians of Algeria. Despite social and economic grievances, public opinion appears to support this total security policy because “there is no other alternative and too much is at stake,” as KENZA, a thirty-one-year-old architect in Algiers, told me (Ghanem-Yazbeck 2015).

Kort om den ikke-voldelige salafi-ideologiens fremmarsj siste tiår

Det har foregått en synlig islamisering av Algerie de siste årene, men denne utviklingen har stort sett gått i en ikke-voldelig retning. Ifølge Boubekour (2008) og Ghanem-Yazbeck (2015) har den såkalte «da'wa-salafismen» vært spesielt fremgangsrik på 2000-tallet³:

The number of followers of Da'wa Salafism has literally exploded during the last decade. Its followers, located mainly in big cities like Algiers or Constantine but also found in little rural enclaves, together set up communities of Salafi families and gradually build Salafi neighborhoods through an intrusive but nonaggressive strategy. Most adherents are young Algerians between fifteen and forty years of age who feel let down by the political Islam of their elders. The conditions of membership in these Salafi groups are uncomplicated. There is no need to attain a high level of university, religious or political education. The required knowledge is easy acquired. Numerous Internet sites propose ready-made fatawa, advising on the way to eat, to dress, to vote or not, to enter into alliances with other Islamic organizations, and so on. [...] By going to [the] right mosque or visiting the right Internet site, these adherents can gain friends, find people to marry, and obtain help in finding an apartment or starting a business. The solidarity created by Da'wa Salafism is not based on a common political affiliation but on membership in different small networks, notably in mosques and trades (Boubekour 2008, s. 15).

Nord-Afrika-forskeren A. Boukhars bekrefter også at voldelig, politisk islamisme i stor grad er erstattet med ikke-voldelig, a-politisk salafisme i Algerie etter borgerkrigen på 1990-tallet:

Given their political quietism and neutrality towards the Algerian regime, Salafists are allowed to operate their own private schools, build business networks and don their peculiar attire of long beards and white robes. The ease of acceding to Salafi networks is particularly appealing to the country's youth disillusioned with what they perceive as the accumulated decrepitude of Algerian society. Shunning the anguish of the rough and tumble of politics and futility of violence attracts those in pursuit of a new empowering identity and a strong sense of purpose. For its part, the Algerian regime also benefits from the surge of an apolitical movement that can help dissuade at-risk youth from both politics and violent extremism (Boukhars 2015a, s. 2).

Som det fremgår av sitatene over, er salafistene ikke-voldelige, men de kan være insisterende og misjonerende. De fremstår derfor for mange algeriere som et slags moralpoliti som tar seg til rette i lokalsamfunnene, til irritasjon for de som ikke deler verdensanskuelsen deres. Det er ikke rapportert at *hisba* (håndhevelse av religiøse normer) gjennom vold skal være utbredt eller systematisk i Algerie i dag.

Andelen av algeriske fremmedkrigere i Syria og Irak er vesentlig lavere enn i andre land i regionen. Mens kun 63 algeriske fremmedkrigere befant seg i dette området per juni 2015, var

³ *Da'wa*: «misjonering». I denne sammenheng refererer «salafisme» til en konservativ retning innenfor islam som søker tilbake til troslære og praksis blant de første muslimer, og som fremmer en bokstavtro tolkning av Koranen og profetens tradisjon. Da'wa-salafistene er i utgangspunktet ikke-voldelige, i motsetning til jihadister, som også kan identifisere seg som salafister. (Se Crisis Group 2005, særlig s. 8-18, for mer om de doktrinære skillene mellom da'wa-salafister og jihadister.)

tallene fra Marokko og Tunisia henholdsvis 1500 og 3000 krigere.⁴ 40 algeriske fremmedkrigere satt i forvaring hos algeriske myndigheter ved årets utgang i 2014 (diplomatisk kilde, e-post oktober 2014). Observatører setter det lave tallet av fremmedkrigere i sammenheng med de traumatiserende minnene fra den eskalerende voldsbruken under borgerkrigen på 1990-tallet (Ghanem-Yazbeck 2015).

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon (Landinfo) skal som faglig uavhengig enhet innhente og analysere informasjon om samfunnsforhold og menneskerettigheter i land som Utlendingsdirektoratet (UDI), Utlendingsnemnda (UNE) og Justis- og beredskapsdepartementet har behov for kunnskap om. Landinfos responser og temanotater er basert på opplysninger fra både åpne og anonyme kilder. Opplysningene er innsamlet og behandlet i henhold til kildekritiske standarder.

En respons er et svar på konkrete spørsmål som saksbehandlere i utlendingsforvaltningen har stilt Landinfo. Responser er ikke ment å være utfyllende redegjørelser for et tema, og kildegrunnlaget er ikke alltid like bredt som i våre temanotater. Responser er utarbeidet innenfor korte frister og inneholder gjerne lite bakgrunnsinformasjon.

Opplysningene som blir lagt fram i responsene, kan ikke tas til inntekt for et bestemt syn på hva praksis bør være i utlendingsforvaltningens behandling av søknader. Landinfos responser er heller ikke uttrykk for norske myndigheters syn på de forhold og land som omtales.

Referanser

Skriftlige kilder

- Boubekeur, A. (2008, september). *Salafism and Radical Politics in Post-conflict Algeria*. Beirut: Carnegie Middle East Center. Tilgjengelig fra http://carnegieendowment.org/files/salafism_radical_politics_algeria.pdf [lastet ned 3. desember 2015]
- Boukhars, A. (2015a, november). “*Quietist*” and “*firebrand*” *Salafism in Algeria*. Madrid: FRIDE (dvs. Fundación para las Relaciones Internacionales y el Diálogo Exterior). Tilgjengelig fra http://fride.org/download/PB211_Quietist_and_firebrand_Salafism_in_Algeria.pdf [lastet ned 4. desember 2015]
- Boukhars, A. (2015b, juli). *Corridors of Militancy. The Sahel-Sahara Border Regions*. Madrid: FRIDE. Tilgjengelig fra http://fride.org/download/PB206_Corridors_of_Militancy.pdf [lastet ned 4. desember 2015]
- Boukhars, A. (2015c, mars). *Political tensions mount in Southern Algeria*. Madrid: FRIDE. Tilgjengelig fra <http://fride.org/publication/1255/political-tensions-mount-in-southern-algeria> [lastet ned 4. desember 2015]
- Crisis Group (2005, 2. mars). *Understanding Islamism*. Brussel: Crisis Group. Tilgjengelig fra <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/037-understanding-islamism.aspx> [lastet ned 7. desember 2015]
- Crisis Group (2015a, oktober). *Algeria and its Neighbours*. Alger/Brussel: Crisis Group. Tilgjengelig fra <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/algeria/164-algeria-and-its-neighbours.aspx> [lastet ned 4. desember 2015]

⁴ Tallene på antall fremmedkrigere fra ulike land varierer i ulike kilder. Det amerikanske konsultentselskapet Soufan Group anslår at 6000 tunisiske fremmedkrigere, hvorav 700 kvinner, har reist til Irak og Syria fra Tunisia (Tjernshaugen 2015).

- Crisis Group (2015b, juni). *The Central Sahel: A perfect Sandstorm*. Dakar/Brussel: Crisis Group. Tilgjengelig fra <http://www.crisisgroup.org/en/regions/africa/west-africa/227-the-central-sahel-a-perfect-sandstorm.aspx> [lastet ned 4. desember 2015]
- Dagens Næringsliv (2015, 2. mars). Protester mot skifergass i Algerie. *Dagens Næringsliv*. Tilgjengelig fra <http://www.dn.no/nyheter/2015/03/02/0651/protester-mot-skifergass-i-algerie> [lastet ned 4. desember 2015]
- Ghanem-Yazbeck, D. (2015, august). *Why Algeria Isn't Exporting Jihadists*. Beirut: Carnegie Middle East Center. Tilgjengelig fra <http://carnegie-mec.org/2015/08/11/why-algeria-isn-t-exporting-jihadists/ieic> [lastet ned 4. desember 2015]
- Huffington Post Maghreb (2015, juli). Attentat de Ain Defla: 9 soldats tués, selon le ministère de la Défense nationale. *Huffington Post Maghreb*. Tilgjengelig fra http://www.huffpostmaghreb.com/2015/07/19/ain-defla-militaires-tues_n_7826696.html [lastet ned 4. desember 2015]
- Landguiden (u.å.). *Kalendarium*. Stockholm: Utrikespolitiska Institutet. [Elektronisk betalingstjeneste lastet ned 9. desember 2015]
- Landinfo (2014, 10. november). *Algerie: Islamisme på 1990-tallet*. Oslo: Landinfo. Tilgjengelig fra http://www.landinfo.no/asset/3002/1/3002_1.pdf [lastet ned 4. desember 2015]
- RFI, dvs. Radio France Internationale (2014, 14. juli). Algérie: La région de Sidi Bel Abbès secouée par un attentat. *RFI*. Tilgjengelig fra <http://www.rfi.fr/afrique/20140714-algerie-region-sidi-bel-abbes-secouee-attentat> [lastet ned 4. desember 2015]
- RFI (2015, 21. november). Ce que l'on sait de l'attentat à l'hôtel Radisson de Bamako. *RFI*. Tilgjengelig fra <http://www.rfi.fr/afrique/2min/20151120-attentat-mali-hotel-radisson-blu-bamako-al-mourabitoun-terrorisme-al-qaida> [lastet ned 4. desember 2015]
- Tjernshaugen, K. (2015, 9. desember). Fra disse landene reiser flest fremmedkrigere. *Aftenposten*. Tilgjengelig fra <http://www.aftenposten.no/nyheter/uriks/Fra-disse-landene-reiser-flest-fremmedkrigere-8276277.html> [lastet ned 9. desember 2015]
- Torelli, S. M. (2013, oktober). *Jihadism and Counterterrorism Policy in Algeria: New Responses to New Challenges*. Washington D.C.: Jamestown Foundation. Tilgjengelig fra http://www.jamestown.org/programs/tm/single/?tx_ttnews%5Btt_news%5D=41501&cHash=ce086e537a4f60c7575d3bd50d85de17#.VmF1rE-FNaQ [lastet ned 4. desember 2015]

Muntlige kilder

- Algerisk advokat. Møte i Alger, januar 2015.
- Diplomatsk kilde. E-post, oktober 2014.
- Internasjonal organisasjon. Telefonsamtale, mai 2014 og møte i Alger, januar 2015.

© Landinfo 2015

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Landinfo er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov.